

Sygn. akt: I C 606/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Podubińska
Protokolant:	Hubert Tomaszewski

po rozpoznaniu w dniu 27 lipca 2017 r. w Szczytnie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W.

przeciwko J. S.

o zapłatę Nc-e (...)

I. zasądza od pozwanego J. S. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. kwotę 11151,55 zł (jedenaście tysięcy sto pięćdziesiąt jeden 5/100), w tym od kwoty 10104,48 złotych z odsetkami umownymi w wysokości zmiennej stopy procentowej stanowiącej czterokrotność obowiązującej stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 31.01.2017 do dnia zapłaty, przy czym wysokość tych odsetek nie może być wyższa niż odsetek maksymalnych za opóźnienie,

II. zasądza od pozwanego J. S. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. kwotę 578,69 zł (pięćset siedemdziesiąt osiem 69/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

Sygn. akt I C 606/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) S.A. we W. w pozwie przeciwko J. S. domagał się zasądzenia kwoty 11.151,55 złotych wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 31 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty, liczonymi od kwoty 10.104,48 złotych. Nadto, domagał się zasądzenia zwrotu kosztów sądowych według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód twierdził, iż wierzytelność objęta żądaniem pozwu wynika z umowy pożyczki o nr (...) zawartej przez strony w dniu 9 listopada 2015 roku. Na jej podstawie powód udzielił pozwanemu pożyczki w wysokości 10.408,65 złotych, a pozwany zobowiązał się do spłaty tej kwoty zgodnie z harmonogramem spłat. Pomimo wezwań pozwany nie wywiązał się ze swego obowiązku i całość zadłużenia stała się wymagalna z dniem 22 grudnia 2016 roku. Na wartość roszczenia dochodzonego w niniejszej sprawie składały się następujące kwoty: 10.104,48 złotych tytułem należności głównej, 862,07 złotych tytułem odsetek za okres od dnia 09 listopada 2015 roku do dnia wystawienia wyciągu z ksiąg banku oraz 185 złotych tytułem kosztów, opłat i prowizji.

Pozwany J. S. na rozprawie w dniu 27 lipca 2017 roku nie kwestionował roszczeń powoda. Podał, iż ma zaciągnięte kredyty w innych bankach i z tego względu nie jest w stanie spłacać zadłużenia wobec powoda.

Sąd ustalił, co następuje:

Dnia 9 listopada 2015 roku pozwany J. S. oraz powód (...) Bank (...) S.A. we W. zawarli umowę pożyczki gotówkowej o nr (...). Na jej podstawie powód udzielił pozwanemu pożyczki w łącznej wysokości 10.408,65 złotych, zaś pozwany zobowiązał się do zwrotu w 72 miesięcznych ratach całkowitej kwoty pożyczki do dnia 20 każdego miesiąca, począwszy od 20 grudnia 2015 roku. Kwota miesięcznej raty pożyczki wynosiła 187,29 złotych. Spłaty rat pożyczki miały być dokonywane przez pozwanego na rachunek na spłatę rat o nr (...), który to rachunek powód otworzył dla pozwanego na potrzeby obsługi zawartej pożyczki. Powód pobierał środki z rachunku w terminach zapadalności rat. Zgodnie z zapisem umowy miesięczne raty zaliczane były w pierwszej kolejności na pokrycie wymagalnych spłat miesięcznych, począwszy od najstarszych płatności w kolejności: kapitał, odsetki, zaległe opłaty, inne koszty, odsetki karne. Za opóźnienie w spłacie raty lub jej części, powód uprawniony był do naliczania odsetek od zadłużenia przeterminowanego. Stopa odsetek karnych była zmienna i na dzień zawarcia umowy wynosiła 10%. W umowie przewidziano również, że w razie opóźnienia w spłacie 2 pełnych rat, powód mógł wypowiedzieć umowę pożyczki z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia. Po upływie zaś okresu wypowiedzenia całość wierzytelności staje się natychmiast wymagalna. Pozwany otrzymał harmonogram spłaty pożyczki.

(dowód: umowa pożyczki wraz z załącznikami oraz harmonogramem spłat k. 19-23)

Pozwany na poczet należności z umowy pożyczki dokonał następujących wpłat:

- w dniu 7 grudnia 2015 roku kwoty 187,29 złotych,
- w dniu 18 grudnia 2015 roku kwoty 187,29 złotych,
- w dniu 6 maja 2016 roku kwoty 188,00 złotych,
- w dniu 31 marca 2017 roku kwoty 1.538,79 złotych.

(dowód: zestawienie wpłat k. 24)

W dniu 13 listopada 2016 roku powód sporządził oświadczenie o wypowiedzeniu umowy z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia. Oświadczenie powoda zostało wysłane i skutecznie doręczone na wskazany w umowie przez pozwanego adres korespondencyjny.

(dowód: oświadczenie o wypowiedzeniu umowy wraz z potwierdzeniem odbioru k. 25-26)

Powód w dniu 30 stycznia 2017 roku sporządził wyciąg z ksiąg banku, w którym stwierdził, że zadłużenie pozwanego z tytułu umowy pożyczki nr (...) na dzień wystawienia wyciągu wynosi 11.151,55 złotych, na co składały się kwoty: 10.104,48 złotych tytułem należności głównej, 862,07 złotych tytułem odsetek za okres od dnia 9 listopada 2015 roku do dnia wystawienia wyciągu z ksiąg banku oraz 185 złotych tytułem kosztów, opłat i prowizji.

(dowód: wyciąg z ksiąg banku k. 18)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie zarówno co do zasady, jak i co do wysokości.

Ustalenia stanu faktycznego Sąd poczynił w oparciu o dokumenty przedłożone przez powoda w postaci umowy pożyczki, zestawienia wpłat, wypowiedzenia umowy oraz wyciągu z ksiąg banku. Dokumenty te były ze sobą zgodne i tworzyły spójny obraz stanu faktycznego, który przez pozwanego nie był w żaden sposób kwestionowany.

Zgodnie z treścią art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Kodeksowa definicja

pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko, co do gatunku. Wykonanie tego świadczenia powinien udowodnić pożyczkodawca, natomiast biorący pożyczkę powinien wykazać wykonanie swego świadczenia w postaci zwrotu tej samej ilości pieniędzy albo tej samej ilości rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Rodzaj świadczeń stron umowy pożyczki determinuje rozkład ciężaru dowodu w ewentualnym procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 20 września 2006 roku, sygn. akt I ACa 394/06).

W warunkach niniejszej sprawy zawarcie przez pozwanego (...) Bank (...) S.A. we W. umowy pożyczki było niewątpliwe i niekwestionowane przez pozwanego. Nie budziło również wątpliwości, iż pozwanemu zostały przekazane środki w wysokości określonej w umowie. Okoliczności powyższe potwierdza zwłaszcza umowa pożyczki dołączona do pozwu. Z treści tej umowy wynika, że pozwany zobowiązał się spłacić zobowiązanie wobec powoda w 72 miesięcznych ratach płatnych do dnia 20 każdego miesiąca począwszy od 20 grudnia 2015 roku, a kwota miesięcznej raty wynosiła 187,29 złotych. Wymagalne raty miesięczne zaliczane były w pierwszej kolejności na pokrycie wymagalnych spłat miesięcznych począwszy od najstarszych płatności w kolejności: kapitał, odsetki, zaległe opłaty, inne koszty, odsetki karne. W przypadku braku spłaty lub opóźnień w płatności bank był uprawniony do naliczenia odsetek od zadłużenia przeterminowanego.

Z dokumentów załączonych przez powoda wynika, że pozwany dokonał spłaty pożyczki w części tj. do kwoty 2.101,37 złotych. Pozwany nie kwestionował wiarygodności przedłożonych dokumentów oraz sposobu rozliczenia dokonanych przez niego wpłat. Z tych też względów Sąd uznał, że żądanie powoda zasługuje na uwzględnienie.

Wobec powyższego, Sąd na podstawie art. 720 § 1 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 11.151,55 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości zmiennej stopy procentowej stanowiącej czterokrotność obowiązującej stopy kredytu lombardowego NBP naliczonymi od kwoty 10.104,48 złotych od dnia 31 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty złotych, przy czym w związku z wejściem w życie w dniu 1 stycznia 2016 roku nowelizacji kodeksu cywilnego (ustawy z dnia 9 października 2015 r. (Dz.U.2015.1830) zmieniającej m.in. art. 481 k.c. zastrzeżono, iż odsetki te nie mogą przekraczać odsetek maksymalnych za opóźnienie w wysokości aktualnie obowiązującej.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 578,69 złotych tytułem kosztów procesu, na które składały się: 558 złotych tytułem opłaty od pozwu, 3,69 złotych tytułem poniesionych przez powoda kosztów notarialnych oraz 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

S., (...)